

Sygn. akt III CNP 10/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej K.
przeciwko H. S., A. Ł., P. S., M. T. i K. T.
o eksmisję,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 sierpnia 2012 r.,
skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 11 października 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 11 października 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwaney H. S. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 31 stycznia 2011 r.

Od wyroku Sądu Okręgowego pozwana H. S. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać poniesiona później niż w dacie wydania orzeczenia. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52).

Skarżąca podniosła, że poniosła szkodę w kwocie ok. 1 650 zł z powodu „naliczanej” opłaty z tytułu bezprawnego korzystania z lokalu mieszkalnego w wysokości 200% czynszu za okres od marca do grudnia 2009 r., a po zmianie wysokości odszkodowania od grudnia 2009 r. – w wysokości 135% czynszu,

co stanowi kwotę ok. 1 600 zł. Taki opis szkody nie stanowi spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżąca bowiem nawet nie stwierdziła, że opłaty te poniosła realnie ani że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia nastąpił jakikolwiek uszczerbek w jej majątku. Powołuje się jedynie na szkodę hipotetyczną, przyszłą, która może wystąpić, lecz nie przedstawiła żadnych dowodów (stosownych kwitów lub potwierdzeń zapłaty) ani nawet argumentów, które mogłyby świadczyć o tym, że szkoda ta już wystąpiła i to przez wydanie zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).